POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)
z dnia 8 września 2005 r. *

W sprawach połączonych od T-295/04 do T-297/04

Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA), z siedzibą w Jaén (Hiszpania),

Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos i Antonio Parras Rosa, zamieszkali w Jaén,

reprezentowani przez J. Vázqueza Medinę, adwokata,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Baltę i F. Florindo Gijóna, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: hiszpański.

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 864/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz dostosowujące je w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Litwy, Łotwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej (Dz.U. L 161, str. 48),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, J. Azizi i E. Cremona, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

1 W dniu 22 września 1966 r. Rada wydała rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku w sektorze olejów i tłuszczów (Dz.U. L 172, str. 3025, zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym"). Rozporządzenie podstawowe ustanowiło w szczególności wspólną organizację rynków oliwy z oliwek,

zorganizowaną wokół systemu cen interwencyjnych, umów składu, pomocy na produkcję i pomocy na konsumpcję.

2 Następnie do wprowadzonych rozporządzeniem mechanizmów wprowadzano kilkakrotnie zmiany, w szczególności na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1915/87 z dnia 2 lipca 1987 r. (Dz.U. L 183, str. 7), rozporządzenia Rady (WE) nr 1638/98 z dnia 20 lipca 1998 r. (Dz.U. L 210, str. 32) i rozporządzenia Rady (WE) z dnia 23 lipca 2001 r., zmieniającego również rozporządzenie nr 1638/98 w odniesieniu do przedłużenia okresu obowiązywania systemu pomocy i strategii w sektorze oliwy z oliwek (Dz.U. L 201, str. 4).

3 Zmiany te, zainspirowane zasadami rozpoczętej w 1992 r. reformy wspólnej polityki rolnej (WPR), miały w istocie na celu zastąpienie systemu wspierania cen i produkcji systemem wspierania dochodów rolników. Reforma ta doprowadziła do wydania, dotyczącego niektórych produktów rolnych, rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, str. 1).

4 Podobnie w celu dostosowania wspólnych organizacji rynków w sektorze oliwy z oliwek, surowca tytoniowego, chmielu i bawełny do wymogów reformy WPR w dniu 29 kwietnia 2004 r. Rada wydała rozporządzenie (WE) nr 864/2004 zmieniające rozporządzenie nr 1782/2003 i dostosowujące je w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej (wersja ze sprostowaniem Dz.U. L 206, str. 20).

5 Rozporządzenie nr 864/2004 zniosło stary system pomocy przyznanej na produkcję oliwy z oliwek i zastąpiło je systemem tak zwanych „płatności jednolitych" lub „pomocy oddzielonej od produkcji", to znaczy pomocy niezwiązanej z ilością rzeczywiście wyprodukowanej oliwy z oliwek. Jednakże dla niektórych kategorii produkcji, pod pewnymi warunkami i w pewnych granicach, utrzymano system zwany „pomocą związaną z produkcją".

6 W odniesieniu do oliwy z oliwek art. 1 pkt 7 rozporządzenia nr 864/2004 (zwany dalej „zaskarżonym przepisem") zmienił art. 37 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, stanowiąc, że do obliczenia kwoty pomocy oddzielonej od produkcji kwotą referencyjną jest „średnia z czterech lat łącznej kwoty płatności przyznanych rolnikowi w ramach systemu wsparcia w odniesieniu do oliwy z oliwek, o którym mowa w załączniku VI [rozporządzenia nr 1782/2003, z późniejszymi zmianami], obliczona i skorygowana zgodnie z załącznikiem VII [rozporządzenia nr 1782/2003, z późniejszymi zmianami], w latach gospodarczych 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 i 2002/2003".

7 Ponadto art. 1 pkt 11 rozporządzenia nr 864/2004 zmienił art. 44 ust. 2 rozporządzenia nr 1782/2003, stanowiąc, że za hektary kwalifikujące się do pomocy oddzielonej od produkcji należy uznać również powierzchnie obsadzone drzewkami oliwnymi posadzonymi przed 1 maja 1998 r., z wyjątkiem Cypru i Malty, w przypadku których kwalifikujące są powierzchnie obsadzone nowymi drzewkami oliwnymi zastępującymi istniejące drzewka oliwne lub drzewkami oliwnymi objętymi zatwierdzonym programem sadzenia i zarejestrowanymi w systemie informacji geograficznej.

Przebieg postępowania i żądania stron

8 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 22 lipca 2004 r. skarżący wnieśli niniejszą skargę.

9 Skarżąca w sprawie T-295/04 Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA) jest zawodową organizacją rolniczą ustanowioną, zgodnie ze statutem, w celu reprezentowania, zarządzania i ochrony interesów zawodowych swoich członków w prowincji Jaén (Hiszpania).

10 Skarżący w sprawach T-296/04 i T-297/04 są producentami oliwy z oliwek, beneficjentami pomocy w tym sektorze w latach gospodarczych 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002.

11 Odrębnymi pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 29 października 2004 r. w ramach sprawy T-295/04 i w dniu 29 listopada 2004 r. w ramach sprawy T-296/04 i T-297/04 Rada podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 ust. 1 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji.

12 Pismami złożonymi do sekretariatu Sądu w dniu 15 listopada 2004 r. Komisja wniosła o dopuszczenie jej w charakterze interwenienta do każdej ze spraw.

13 W dniu 10 stycznia 2005 r. skarżący przedłożyli swoje uwagi odnośnie do zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Radę.

14 Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2005 r., zgodnie z art. 50 regulaminu Sądu, po wysłuchaniu stron, sprawy T-295/04, T-296/04 i T-297/04 zostały połączone do celów procedury pisemnej i ustnej oraz wydania wyroku ze względu na powiązanie, a nawet tożsamość przedmiotu.

15 W skargach skarżący wnoszą do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego przepisu;

— wstrzymanie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów.

16 W zarzutach niedopuszczalności Rada wniosła do Sądu o:

— odrzucenie skarg jako niedopuszczalnych;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

17 W uwagach odnośnie do zarzutu niedopuszczalności skarżący wnoszą do Sądu o:

— oddalenie zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Radę;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Co do prawa

Argumenty uczestników

18 Rada podnosi, że skargi są niedopuszczalne, ponieważ zaskarżony przepis nie dotyczy skarżących indywidualnie.

19 W tym względzie przypomina ona, że osoba fizyczna lub prawna ma legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności aktu normatywnego o charakterze generalnym tylko wtedy, gdy sporny akt dotyczy jej ze względu na pewne szczególne dla niej cechy lub ze względu na okoliczności faktyczne, które wyróżniają ją spośród wszystkich innych podmiotów, indywidualizując ją w sposób analogiczny do tego, w jaki byłby zindywidualizowany adresat decyzji (wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 36 i 37).

20 Skarżący odpowiadają, że mają legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, a więc ich skargi są dopuszczalne.

21 W tej mierze kwestionują przede wszystkim generalny charakter zaskarżonego przepisu, twierdząc, że w rzeczywistości chodzi tu o pakiet indywidualnych decyzji.

22 W tym względzie podnoszą oni, że jedyną funkcją zaskarżonego przepisu jest ustalenie kwot referencyjnych służących do obliczenia wsparcia w sektorze oliwy z oliwek. W konsekwencji przepis ten wywołuje natychmiastowy i bezpośredni skutek w postaci poinformowania każdego producenta z jednej strony o dokładnych

kwotach, jakie są mu należne w latach gospodarczych 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 i 2002/2003, a z drugiej strony o ostatecznej kwocie wsparcia, jaka mu przysługuje, obliczonej na podstawie średniej z czterech lat całkowitych kwot płatności, jakie zostały mu przyznane w trakcie tych referencyjnych lat gospodarczych.

23 Ponadto według skarżących zaskarżony przepis wywołuje „bezpośrednie" skutki prawne tylko względem szczególnej kategorii podmiotów, w tym przypadku rolników produkujących oliwę z oliwek w wymienionych latach gospodarczych.

24 Skarżący twierdzą zatem, że zaskarżony przepis dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie (wyroki Trybunału z dnia 16 maja 1991 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. str. I-2501, pkt 13, z dnia 31 maja 2001 r. w sprawie C-41/99 P Sadam Zuccherifici i in. przeciwko Radzie, Rec. str. I-4239, pkt 27 i z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-452/98 Nederlandse Antillen przeciwko Radzie, Rec. str. I-8973, pkt 60).

25 W szczególności podnoszą oni, że posiadają cechy indywidualne wyróżniające ich, ponieważ produkowali oliwę z oliwek w okresie referencyjnym, tak więc należą do kategorii podmiotów prawnych, których dotyczy zaskarżony przepis.

26 Poza tym skarżący podnoszą, że wskutek zaliczenia roku gospodarczego 1999/2000 do obliczenia wsparcia w sektorze oliwy z oliwek doznali oni szkody majątkowej.

Ocena Sądu

27 Artykuł 114 regulaminu Sądu stanowi, że na wniosek strony Sąd może rozstrzygnąć w kwestii zarzutu niedopuszczalności bez orzekania co do istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd uważa, że na podstawie informacji zawartych w aktach przedmiotowa sprawa jest wyjaśniona w sposób wystarczający i należy orzec w sprawie wniosku bez otwierania procedury ustnej.

28 Zgodnie z art. 230 akapit czwarty TWE „każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na decyzje, których jest adresatem, oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie".

29 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 230 akapit czwarty TWE, który przyznaje osobom fizycznym lub prawnym prawo do wniesienia skargi na decyzje, które mimo wydania w formie rozporządzenia dotyczą ich bezpośrednio i indywidualnie, ma w szczególności na celu uniknięcie sytuacji, w której przez sam wybór formy rozporządzenia instytucje wspólnotowe mogą wykluczyć skargę podmiotu prywatnego na decyzję, która dotyczy go bezpośrednio i indywidualnie, oraz sprecyzowanie w ten sposób, że wybór formy nie zmienia charakteru aktu (wyrok Trybunału z dnia 17 czerwca 1980 r. w sprawach połączonych 789/79 i 790/79 Calpak i Società Emiliana Lavorazione Frutta przeciwko Komisji, Rec. str. 1949, pkt 7, postanowienia Sądu z dnia 30 września 1997 r. w sprawie T-122/96 Federolio przeciwko Komisji, Rec. str. II-1559, pkt 50 oraz z dnia 23 listopada 1999 r. w sprawie T-173/98 Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. II-3357, pkt 34).

30 W niniejszej sprawie skarżący podważają normatywny charakter zaskarżonego przepisu, twierdząc, że powinien być on rozpatrywany jako pakiet indywidualnych decyzji. Należy zatem w pierwszej kolejności zbadać charakter art. 1 pkt 7 rozporządzenia nr 864/2004.

31 Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że kryterium odróżniającego rozporządzenia od decyzji należy szukać w charakterze generalnym danego aktu lub w jego braku (wyroki Trybunału z dnia 14 grudnia 1962 r. w sprawach 16/62 i 17/62 Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 901, 918, z dnia 6 października 1982 r. w sprawie 307/81 Alusuisse przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. 3463, pkt 19 oraz postanowienie Trybunału z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie C-10/95 P Asocarne przeciwko Radzie, Rec. str. I-4149, pkt 28). Tak więc akt ma charakter generalny, jeżeli jest stosowany do sytuacji określonych obiektywnie, wywierając skutki prawne względem grupy osób określonej w sposób generalny i abstrakcyjny (zob. wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie C-244/88 Usines coopératives de déshydratation du Vexin i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 3811, pkt 13 oraz ww. w pkt 24 wyrok w sprawie Sadam Zuccherifici i in. przeciwko Radzie, pkt 24, postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2004 r. w sprawie T-231/02 Gonnelli i AIFO przeciwko Komisji, Rec. str. II-1051, pkt 29 i powoływane tam orzecznictwo).

32 W niniejszym przypadku Sąd uważa, że zaskarżony przepis ma charakter generalny, a w związku z tym nie może być rozpatrywany jako pakiet decyzji indywidualnych.

33 W tym względzie należy przypomnieć, że zaskarżony przepis wymienia kryteria obliczania wsparcia w sektorze oliwy z oliwek w ramach rozporządzenia nr 1782/2003 (zob. pkt 6 powyżej).

34 Należy stwierdzić, że kryteria te są zdefiniowane w sposób ogólny i abstrakcyjny. Faktycznie, sposób obliczenia kwot referencyjnych i kwoty wsparcia jest ustalony przy zastosowaniu kryteriów ogólnych i obiektywnych, a bez uwzględnienia specyficznej sytuacji każdego producenta oliwy z oliwek, którego dotyczy zaskarżony przepis.

35 Tak więc zaskarżony przepis jest stosowany do sytuacji obiektywnie określonych i wywołuje skutki prawne względem kategorii osób określonej w sposób generalny

i abstrakcyjny. W tym względzie należy przypomnieć, że przepisy aktu uważa się za mające zastosowanie do obiektywnie określonych sytuacji w przypadku, gdy ich stosowanie odbywa się na podstawie obiektywnego stanu faktycznego lub prawnego zdefiniowanego w danym akcie w związku z celami tej regulacji (ww. w pkt 29 postanowienie w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 40).

36 W niniejszym przypadku zaskarżony przepis dotyczy skarżących ze względu na obiektywny stan faktyczny, czyli fakt wyprodukowania oliwy z oliwek w okresie referencyjnym i skorzystania ze wsparcia przyznanego na podstawie jednego z systemów pomocy regulowanych wcześniejszymi przepisami. Sytuacja ta jest zatem określona w związku z samymi celami rozporządzenia zawierającego zaskarżony przepis, czyli ustanowieniem nowego systemu wsparcia w sektorze oliwy z oliwek.

37 Ponadto fakt, że zaskarżony przepis może wywołać skutek w postaci ograniczenia liczby podmiotów kwalifikujących się do udzielenia im wsparcia, uzależniając przyznanie pomocy od warunku produkcji oliwy z plantacji istniejących przed datą jego przyjęcia i wejścia w życie, nie może pozbawić tego przepisu charakteru generalnego w przypadku, gdy jest bezsporne, że zaskarżony przepis znajduje zastosowanie wobec wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych znajdujących się w takiej samej obiektywnie zdefiniowanej sytuacji prawnej lub faktycznej (zob. podobnie ww. w pkt 29 postanowienie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 39). Z kolei skarżący nie dostarczyli dowodów, że sytuacja przedstawia się odmiennie w przypadku stosowania zaskarżonego przepisu.

38 Tak więc argument skarżących mający na celu podważenie generalnego charakteru zaskarżonego przepisu i wywodzony z faktu, że dotyczy on wyłącznie szczególnej kategorii rolników, czyli tych, którzy wyprodukowali oliwę w okresie referencyjnym i skorzystali ze wsparcia przyznanego na podstawie jednego z systemów pomocowych regulowanych wcześniejszymi przepisami, nie może zostać przyjęty. Zaskarżony przepis dotyczy bowiem skarżących w sposób jednakowy, na podstawie danych czysto obiektywnych i abstrakcyjnych.

39 W związku z powyższym zaskarżony przepis stanowi akt o charakterze normatywnym i nie może zatem być rozpatrywany jako pakiet decyzji indywidualnych skierowanych do skarżących.

40 Wniosku tego nie są w stanie zmienić twierdzenia skarżących, według których zaskarżony przepis informuje ich o ostatecznej kwocie pomocy, jaka została przyznana każdemu z nich w sposób indywidualny.

41 Zarówno Trybunał, jak i Sąd badały akt jako pakiet indywidualnych decyzji w przypadkach znacznie różniących się od niniejszego. Tak więc zaskarżony akt przyjęty pod postacią aktu o charakterze generalnym uważany jest za składnik pakietu decyzji indywidualnych w przypadku, gdy został wydany w odpowiedzi na indywidualne wnioski, w taki sposób, że dotyczy sytuacji prawnej każdego wnioskodawcy (wyroki Trybunału z dnia 6 listopada 1990 r. w sprawie C-354/87 Weddel przeciwko Komisji, Rec. str. I-3847, pkt 20–23 oraz z dnia 13 maja 1971 r. w sprawach połączonych od 41/70 do 44/70 International Fruit Company i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 411, pkt 13–22).

42 W niniejszych sprawach zaś celem i skutkiem prawnym zaskarżonego przepisu nie jest decydowanie o działaniach, jakie należy podjąć w sprawie indywidualnych wniosków złożonych przez podmioty do władz krajowych o przyznanie wsparcia w sektorze oliwy z oliwek. Został on bowiem wydany nie w celu osiągnięcia określonego rezultatu względem pewnych podmiotów prawnych, lecz w celu wyciągnięcia konsekwencji z obiektywnej sytuacji faktycznej, czyli zastosowania nowego systemu wsparcia w sektorze oliwy z oliwek względem jej producentów, którzy w okresie referencyjnym skorzystali z systemu pomocy na podstawie wcześniejszych przepisów (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 21 stycznia 1999 r. w sprawie C-73/97 P Francja przeciwko Comafrica i in., Rec. str. I-185, pkt 34–38, wyroki Sądu z dnia 22 lutego 2000 r. w sprawie T-138/98 ACAV i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-341, pkt 55 i z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawach połączonych T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 i T-225/99 Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, Rec. str. II-1975, pkt 106).

43 Z powyższego wynika, że zaskarżony przepis stanowi akt o charakterze generalnym.

44 Pomimo tego wielokrotnie orzekano, że okoliczność, iż zaskarżony akt ma ze swojej natury charakter generalny i nie stanowi decyzji w rozumieniu art. 249 WE, nie wyklucza sama w sobie możliwości wniesienia przez jednostkę skargi o stwierdzenie jego nieważności (zob. wyroki Trybunału z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorniu przeciwko Radzie, Rec. str. I-1853, pkt 19 i z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-451/98 Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, Rec. str. I-8949, pkt 49 oraz ww. w pkt 31 postanowienie w sprawie Gonnelli i AIFO przeciwko Komisji, pkt 31 i powoływane tam orzecznictwo).

45 W pewnych okolicznościach bowiem nawet akt o charakterze generalnym stosowany do ogółu podmiotów gospodarczych może dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie niektórych spośród nich (ww. w pkt 24 wyrok w sprawie Extramet Industrie przeciwko Radzie, pkt 13 i ww. w pkt 44 wyrok w sprawie Codorniu przeciwko Radzie, pkt 19 oraz postanowienie Sądu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie T-223/01 Japan Tobacco i JT International przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. str. II-3259, pkt 29 i ww. w pkt 31 postanowienie w sprawie Gonnelli i AIFO przeciwko Komisji, pkt 32).

46 W tym celu akt ten dotyczyć musi osoby fizycznej lub prawnej bezpośrednio i indywidualnie ze względu na określone cechy, które są jej właściwe, lub sytuację faktyczną, która wyodrębnia ją spośród wszystkich innych osób, i w związku z tym indywidualizuje ją w sposób analogiczny jak adresata decyzji (wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223 oraz postanowienie Trybunału z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie C-258/02 P Bactria przeciwko Komisji, Rec. str. I-15105, pkt 34 i ww. w pkt 31 postanowienie w sprawie Gonnelli i AIFO przeciwko Komisji, pkt 35).

47 Osoba fizyczna lub prawna niespełniająca tych wymogów nie może w żadnym wypadku wnieść skargi o stwierdzenie nieważności (ww. w pkt 19 wyrok w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 37 oraz ww. w pkt 31 postanowienie w sprawie Asocarne przeciwko Radzie, pkt 26).

48 W związku z tym należy zbadać, czy w niniejszym przypadku zaskarżony przepis dotyczy skarżących ze względu na określone cechy, które są im właściwe, lub sytuację faktyczną, która wyodrębnia je spośród wszystkich innych osób.

49 Tak więc w pierwszej kolejności należy zbadać dopuszczalność skargi wniesionej w sprawie T-295/04 przez ASAJA, rolniczą organizację zawodową powołaną w celu ochrony i reprezentowania interesów jej członków.

50 W tym kontekście należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skargi o stwierdzenie nieważności wniesione przez stowarzyszenia zawodowe założone w celu ochrony i reprezentowania interesów swoich członków są dopuszczalne w trzech przypadkach, a mianowicie gdy, po pierwsze, konkretny przepis prawny wyraźnie przyznaje im uprawnienia o charakterze proceduralnym, po drugie, gdy stowarzyszenie różni się od innych ze względu na to, iż kwestia dotyczy jego własnych interesów prawnych jako stowarzyszenia, w szczególności dlatego, iż akt, którego stwierdzenia nieważności się domaga, zmienił jego pozycję negocjacyjną, a po trzecie, gdy reprezentuje ono interesy przedsiębiorców, którzy sami posiadają legitymację procesową (ww. w pkt 29 postanowienie Sądu Federolio przeciwko Komisji, pkt 61, postanowienie z dnia 8 grudnia 1998 r. w sprawie T-38/98 ANB i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-4191, pkt 25, ww. w pkt 29 postanowienie w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 47 oraz postanowienie z dnia 10 grudnia 2004 r. w sprawie T-196/03 EFfCI przeciwko Parlamentowi i Radzie, Zb.Orz. str. II-4263, pkt 42).

51 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że w celu uzasadnienia dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności ASAJA nie może powołać się na żaden z trzech wymienionych powyżej przypadków.

52 W tym względzie Sąd stwierdza po pierwsze, że ASAJA nie powołuje się na żadne uprawnienie o charakterze proceduralnym, które byłoby mu przyznane przez przepisy wspólnotowe w zakresie wspólnej organizacji rynków oliwy z oliwek.

53 Podobnie jest w kwestii trzeciego przypadku dopuszczalności skargi, ponieważ zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie można uznać, że akt dotyczy indywidualnie stowarzyszenia założonego w celu ochrony wspólnych interesów pewnej kategorii podmiotów, jeżeli kwestia nie dotyczy indywidualnie tych podmiotów (postanowienie Trybunału z dnia 18 grudnia 1997 r. w sprawie C-409/96 P Sveriges Betodlares i Henrikson przeciwko Komisji, Rec. str. I-7531, pkt 45 oraz postanowienie Sądu z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie T-78/98 Unione provinciale degli agricoltori di Firenze i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1377, pkt 36 i 37).

54 Skarżące stowarzyszenie nie dostarczyło żadnych dowodów pozwalających stwierdzić, że zaskarżony przepis dotyczy jego członków ze względu na pewne cechy, które są dla nich specyficzne, lub ze względu na okoliczności faktyczne, które wyróżniają ich spośród wszystkich innych podmiotów.

55 W kwestii drugiego przypadku, żaden z dowodów powoływanych w aktach sprawy nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, że zaskarżony przepis wyróżnia stowarzyszenie ASAJA ze względu na to, że przepis, co do którego domaga się stwierdzenia nieważności, zmienił jego pozycję negocjacyjną.

56 Z powyższych rozważań wynika, że w świetle orzecznictwa powołanego w punkcie 50 powyżej nie można uznać, że zaskarżony przepis dotyczy ASAJA w sposób indywidualny.

57 Po drugie, w kwestii dopuszczalności skarg wniesionych przez producentów oliwy z oliwek w sprawach T-296/04 i T-297/04 Sąd uważa, że producenci ci nie mogą również twierdzić, że zaskarżony przepis dotyczy ich w sposób indywidualny.

58 W sprawach T-296/04 i T-297/04 zaskarżony przepis dotyczy bowiem skarżących wyłącznie ze względu na obiektywną okoliczność, iż byli oni producentami oliwy z oliwek w okresie referencyjnym i otrzymali wsparcie w ramach jednego z systemów pomocy przewidzianych wcześniejszymi przepisami na tej samej podstawie, co każdy inny producent będący adresatem zaskarżonego przepisu. Żadne cechy szczególne lub okoliczności faktyczne nie odróżniają skarżących od innych podmiotów gospodarczych należących do kategorii adresatów zaskarżonego przepisu.

59 W tym kontekście należy przypomnieć, tak jak podnosi to Rada w zarzutach dotyczących niedopuszczalności, że zaskarżony przepis ustalający kryteria obliczania pomocy w sektorze oliwy z oliwek stosuje się jednakowo do wszystkich producentów, których dotyczy, niezależnie od ilości towaru rzeczywiście przez nich wyprodukowanej w okresie referencyjnym, a nawet całej produkcji.

60 Ponadto należy zaznaczyć, że zgodnie z orzecznictwem okoliczność, iż akt prawny o charakterze generalnym może wywoływać różne skutki wobec różnych podmiotów prawnych, do których znajduje zastosowanie, nie jest sama w sobie wystarczająca do ich wyróżnienia spośród wszystkich innych zainteresowanych podmiotów, skoro

zastosowanie tego aktu prawnego odbywa się w oparciu o obiektywnie określoną sytuację (zob. ww. w pkt 42 wyrok w sprawie ACAV i in. przeciwko Radzie, pkt 66 i powoływane tam orzecznictwo). Nawet w sytuacji, gdy zaskarżony przepis może wywoływać różne skutki względem różnych producentów oliwy z oliwek, okoliczność ta nie jest wystarczająca do wykazania, że skarżący mają cechy szczególne lub znajdują się w sytuacji faktycznej odróżniającej ich od innych producentów.

61 Ponadto nawet gdyby przyjąć, że wskutek zastosowania zaskarżonego przepisu skarżący nie są już uprawnieni do otrzymania przedmiotowego wsparcia w sektorze oliwy z oliwek, nie oznacza to, że przepis ten dotyczy ich w sposób indywidualny. Do uznania, że dany akt silniej wpływał gospodarczo na sytuację niektórych przedsiębiorców niż ich konkurentów w sektorze, nie wystarczy bowiem, iż akt ten dotyczy ich w sposób indywidualny (postanowienie Sądu z dnia 15 września 1999 r. w sprawie T-11/99 Van Parys i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2653, pkt 50 i 51 oraz ww. w pkt 31 postanowienie w sprawie Gonnelli i AIFO przeciwko Komisji, pkt 45).

62 Ponadto nawet jeżeli stwierdzono by taką niekwalifikowalność, to nadal oznaczałoby to, że podobne skutki wynikają także dla innych producentów oliwy z oliwek, do których skierowany jest zaskarżony przepis (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-142/00 P Komisja przeciwko Nederlandse Antillen, Rec. str. I-3483, pkt 77).

63 Z całości powyższych rozważań wynika, że nie można uznać, iż zaskarżony przepis dotyczy skarżących w sprawach T-296/04 i T-297/04 indywidualnie.

64 Wniosek ten nie ulega zmianie w świetle argumentów skarżących w trzech przedmiotowych sprawach, wywodzonych ze szkody wynikającej z kryteriów określonych w zaskarżonym przepisie do obliczenia wsparcia w sektorze oliwy z oliwek.

65 W tym zakresie należy stwierdzić, że argument ten leży w sferze badania sprawy co do jej istoty, a nie kwestii dopuszczalności.

66 Tytułem uzupełnienia, zakładając, że ten argument jest zasadny, Sąd stwierdza, że skarżący ponieśliby ewentualną szkodę w taki sam sposób, jak każdy inny producent oliwy z oliwek będący adresatem zaskarżonego przepisu. Skarżący nie udowodnili bowiem, że rzekoma szkoda mogła ich wyróżnić spośród wszystkich innych podmiotów, do których skierowany był zaskarżony przepis (zob. podobnie ww. w pkt 31 postanowienie w sprawie Gonnelli i AIFO przeciwko Komisji, pkt 43–45).

67 W świetle powyższego skarżący nie spełnili jednego z warunków dopuszczalności nałożonego przez art. 230 akapit czwarty WE, w związku z czym nie ma potrzeby badać kwestii, czy zaskarżony przepis dotyczy ich w sposób bezpośredni.

68 W związku z powyższym skargi wniesione w sprawach T-295/04, T-296/04 i T-297/04 powinny zostać odrzucone jako niedopuszczalne, bez konieczności orzekania w kwestii złożonego przez Komisję wniosku o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 5 lipca 2001 r. w sprawie C-341/00 P Conseil national des professions de l'automobile i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-5263, pkt 35–37).

W przedmiocie kosztów

69 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrali sprawę, należy obciążyć ich kosztami, łącznie z kosztami poniesionymi przez Radę zgodnie z jej żądaniami.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

postanawia:

1) Skargi zostają odrzucone jako niedopuszczalne.

2) Skarżący pokrywają własne koszty jak i koszty poniesione przez Radę.

3) Wniosek Komisji o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta pozostaje bez rozpatrzenia.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 8 września 2005 r.

Sekretarz — Prezes

H. Jung — M. Jaeger